

Så kan man diskutere fortrinsstillingen. Det synes jeg da er helt fint og legalt, men her har regeringen foretaget et valg, og det, der i hvert fald er konsekvensen af det valg, er, at nu er der betydelig flere, som får mulighed for at udvikle deres bedrift.

Jeg har også forstået signalerne omkring en hovedejendom. Jeg synes, det også er en af de ting, som kan diskuteres.

Jeg var glad for, at hr. Christian Mejdahl sluttede af med at sige, at der var både plusser og minusser i regeringens lovforslag.

Det svar, jeg har givet hr. Christian Mejdahl, gælder også hr. Henning Grove, men måske med den tilføjelse, at det er fuldstændig korrekt, at det er nogle vigtige beslutninger, som står foran os i internationale fora. Jeg tror på, at inden vi har tredjebehandlet landbrugsloven, så kender vi også konjunkturerne, så kender vi den præcise reform af den fælles landbrugspolitik. Jeg har ved andre lejligheder ofte givet udtryk for, at som jeg ser det, vil det foregå i marts måned, og jeg synes ikke, at landbrugsloven, som vi nu har førstebehandlet her i dag, skal hastes igennem. Så jeg er egentlig lidt enig i, at der vil være en naturlig rækkefølge her.

Med hensyn til det andet, som jo bestemt også er helt relevant, nemlig de helt internationale forhandlinger, altså WTO, ligger det nok nogle år frem i tiden, førend vi kan forvente, at der bliver en egentlig aftale. Men med hensyn til det europæiske, som jo påvirker os så meget, tror jeg egentlig, vi kan få et fornuftigt forløb med vores danske behandling af landbrugsloven og så de forhandlinger, der skal være i europæisk sammenhæng.

Jeg tror, det var hr. Kristen Touborg, som brugte megen energi på at være enig med regeringen i de overordnede mål, men som ikke var så enig i de værktøjer, vi havde valgt. Jeg tror, det er vigtigt at gøre opmærksom på, at der også er nogle forholdsvis store stramninger i forhold til den lov, vi kender i dag. Vi går rent faktisk nu fra 1.500 dyreenheder til 750 dyreenheder. Nogenlunde samme forhold gør sig gældende, når vi taler om jord.

Der var ét område, hvor jeg må sige, jeg havde meget, meget vanskeligt ved at følge hr. Kristen Touborg. Det var fortrinsstillingen ved forpagtning. Jeg tror, man kan problematisere det meget længe, men lad mig bare give ét eksempel: Hvis det var sådan, at der skulle være fortrinsstilling ved forpagtning, så kunne man komme i den lidt groteske situation, at man på

en gård, som var drevet økologisk, kunne blive tvunget til at forpagte noget jord til en, som blev drevet traditionelt. Jeg tror, det forslag fra et synspunkt om grundlovssikrede rettigheder rummer så mange problemer, at det forekommer næsten uoverstigeligt.

Det var også et svar til hr. Christian H. Hansen om fortrinsstilling, men jeg vil også gerne give ham nogle kommentarer om beboelsesbygninger. Jeg synes, det er en meget sympatisk tankegang. Jeg er ikke sikker på, at man skal lovgive om det. Men vi, der har fornøjelsen af at leve ude på landet eller i mindre landsbyer, oplever jo netop, at vi har en positiv udvikling. Vi kender i Danmark stort set ikke begrebet ødegårde; vi er måske oven i købet nærmest i den situation, hvor det er tæt på at være liebhaveri at kunne købe en nedlagt landbrugsejendom, og hvor der er mange velfungerende familier, som står i kø for at købe dem.

Det er jo bl.a. for at få nogle drømme opfyldt om at kunne have lidt høns, og hvad der i øvrigt hører sig til at bo på en nedlagt landbrugsejendom. Derfor synes jeg også, at det er sørgeligt, når man ser, at der er pillet så meget jord fra disse ejendomme, at der ikke engang er så meget tilbage, som man ville efterlade ved et almindeligt parcelhus inden for bygrænsen. Jeg ved ikke, om man kan lovgive om det, men tanken, vil jeg gerne tilkendegive, synes jeg er rigtig og sympatisk.

Jeg tror, at det var fru Annie Lunde Hansen, der var inde på det, som også andre var inde på, at også landbofamilierne ønsker sig nogle forhold, som betyder, at det er muligt at få ferie, det er muligt at få fritid og få et familieliv til at hænge sammen. Jeg har ikke nogen statsautoriseret definition på, præcis hvor stor en gård skal være. Det mener jeg i meget høj grad er op til den enkelte driftsleder selv at beslutte sig for, inden for de rammer, vi så i øvrigt bliver enige om.

Men jeg synes, det er rigtigt set, at det signal, der oftest bliver sendt af sted, når man besøger landbrugsskolerne og dermed de kommende landmænd, hvoraf mange i øvrigt er unge piger, er: Vi ønsker at være landmænd. Det er derfor, vi går her på skolen. Det er her, vi ønsker at lægge vores livsværk, men ikke nødvendigvis på den måde, som vi har set igennem vores forældre eller det sidste praktiksted, vi var. Vi ønsker også nogle frihedsmuligheder, som betyder, at vi også kan leve et liv, som ligner andre danskeres.